

J. R. HANNULA

MITÄ OLEMME OPPINEET?

MITÄ OLEMME OPPINEET?

KIRJOITTANUT
J. R. HANNULA

TOINEN PAINOS
(Ensimmäinen painos ilmestyi 1938)

P. E:n KANNATUSLIITTO TAMPERE

Tampereella 1946
Tampereen Paperinjalostustehdas ja Kivipaino Oy.

Mitä olemme oppineet?

Näin keväällä, työkauden päättyessä, meillä on useampiakin syitä asettaa itsellemme kysymys: Mitä olemme oppineet? Mitä oppineet vuotisena työkautenamme elämän koulussa ja teosofis-kristosofisissa tutkimuksissamme.

Tätä kysymystä pohtiessamme voimme samalla asettaa kuin kunniaa tehden suurten, keskeisten ja johtavien työntekijäimme H. P. Blavatskyn ja Pekka Ervastin eteen. Sillä hekin päättivät elämäntyönsä näin keväällä, edellinen toukokuun 8 p:nä ja jälkimmäinen toukokuun 22 p:nä.

Nämä työntekijät olivat luopuneet kaikesta persoonallisesta elämästä, antautuen eli vihkiytyen kokonaan työskentelemään henkisen, ikuisen elämän taloudessa. Samalla he kuitenkin ymmärsivät persoonallistakin elämää ja antoivat sille sen arvon, mikä sille kuuluu alempana eli alkeellisena elämän kouluna. Siksi mekin nyt aluksi katsomme asioita tavallisen elämän kannalta.

Tavallisissa sanomalehdissäkin huomaamme joskus tämän tapaisen lausunnon: "He eivät ole mitään oppineet". Tai myöskin näin: "Näyttävätpä he jotain oppineen". Tällöin ei tarkoiteta jotain tietopuolista oppimista, vaan sisäistä viisastumista.

Kuitenkin voimme ajatella asiaa teknillis-tietopuolisenkin oppimisen kannalta. Siinä me olemmekin tavattomasti edistyneet. Esim. nälänhätä on jotenkin kokonaan voitettu. Jopa on täytynyt taloudellista tuotantoa suorastaan supistaa. Myöskään ei ole puutetta koulusivistyksen saaneista oppineista. Ja yleisessä sivistyksessä olemme päässeet siihen, että voimme päivittäin seurata asioiden menoa ympäri maapallon, melkeinpä kuin olisimme yhtä suurta perhettä.

Tavattomasti olemme siis oppineet ja edistyneet. Ja siitähän voimme vilpittömästi iloita.

Mutta sitten on yksi asia, tavallaan perin alkeellinen mutta silti tärkeä asia, jossa olemme joutuneet suorastaan umpikujaan. Ja se on kotien rauha, yhteiskunnan ja kansojen turvallisuus.

Tosin tässäkin asiassa olemme saavuttaneet normaalin voiton: petolaumat ja raakalaiskansat eivät enää uhkaa sivistyskansojen turvallisuutta. Olemme tässäkin asiassa saavuttaneet luonnollisen yliotteen. Mutta samalla on käynyt niin kummallisesti, asiat ovat keikahtaneet niin merkittävästi, että tästä sivistyskansojen kehittämisestä turvallisuuslaitoksesta onkin vuorostaan tullut sivistyskansojen pahin ja vaarallisin vihollinen. Suurimpana vaarana ovat nyt sivistyskansojen luomat puolustusvoimat, sotalaitokset, armeijat. Sivistyskansat uhraavat suorastaan ylivoimaisesti sekä inhimillisiä voimiaan että

taloudellisia varojaan puolustusvoimiensa vahvistamiseksi. Mutta niin merkillistä on, että mitä enemmän kansat täten uhraavat ja ponnistavat, sitä turvattomimmiksi heidän olemassaolonsa muodostuu. Niin että jos nykyiset kansat, nimenomaan länsimaiset sivistyskansat luhistuvat, niin aiheuttavat sen juuri heidän omat kehittämänsä turvallisuuslaitteet. Kansat elävät kuin tulivuoren par-
taalla, joka voi räjähtää milloin tahansa. Ja se tulivuori on kansojen itsensä tekemä turvallisuuslaitos.

— — —
Suotta ei H. P. Blavatsky sanonut, että ihmiskunta on suuri orpo. On kuin ihmiskunta olisi ilman isää ja äitiä, ilman hoivaa oleva alaikäinen lapsilauma, joka on saanut käsiinsä tulitikut ja teräaseet, joilla se polttaa talonsa, haavoittaa ja tuhoaa itsensä ja toisensa.

Missä vika? Suoraan sanoen kaikki johtuu väärinymmärryksestä, harhautuneesta elämäнкäsityksestä. Käsitämme tämän elämän liian pintapuolisesti. Ihmiskunnan johtava elämäнкäsitys perustuu liian yksipuolisesti aineellisuuden häviäviin arvoihin. Ihmisten elämäнкäsityksellä pitäisi olla pysyvä perusta — jolle rakennettuna rakennus seisoi tuulessa ja myrskyssä. Ja mikä olisi tuo perusta? Vanhalla arvokkaalla tavalla sanottuna se perusta on Jumala. Mutta mikä on Jumala? Onko tieteellinen oppineisuus löytänyt Jumalan? Vai onko Jumala tieteellisesti epävarma ja ratkaisematon käsite? Jos on, niin silloinhan tiede ei kykene opastamaan, miten pysyväälle perustukselle rakennetaan.

Entä kokeellinen sielutiede? Se etsii kuolemattomuutta osaksi sielullisten ilmiöiden osaksi n.s. välittäjien eli medioiden avulla. Ja monet oppineet tutkijat ovat näissä

kokeissaan tulleet täysin vakuutetuiksi siitä, että näkymätön maailma on olemassa, että esim. vainajat elävät.

Tämän todettuumme onkin mediumistinen tutkimus oikeastaan antanut sen, minkä se antaa voikin. Sillä totuudenetsijän on myönnettävä, että ensikäden tietoa emme medion välityksellä voi saavuttaa. Medio itse ei ole tietoinen siitä, mitä hän horrostilassaan on puhunut, tai mitä ihmioita hänen kauttaan on tapahtunut. Kuuntelijoille ja katselijoille se kaikki pysyy välitettynä tietona, eikä siis ole omakohtaista. Ja toiseksi: medioon — joka uhraa itsensä ja itsenäisyytensä sillaksi näkyväisen ja näkymättömän maailman välille — vaikuttaa tämä haitallisesti, hajoittavasti. Ja taas tutkijoihin, jotka medion välityksellä kuolemattomuutta etsivät, vaikuttaa tämä siten, että heissä herää taipumus tyytyä tuollaiseen toisen käden tietoon.

Entä nykyiset uskonnot? Onko niillä ensikäden tietoa? Ei. Nykyiset uskonnot suorastaan kieltävät, että ihminen voisi saavuttaa omakohtaista tietoa kuolemantakaisista asioista. Nykyisissä uskonnoissa tyydytään pitämään totena niitä oppeja, joita kirkolliskokouksissa aikanaan on uskottaviksi määrätty.

Näinollen ihmiskunta elää kuin henkisessä unessa, kaotavaisten arvojen lumoissa. Se rakentaa kuolevaisuuden juoksevalle hiekalle. Siksi sen omasta rakentamasta turvallisuuslaitteesta, aseellisista armeijoista, onkin tullut sen vaarallisin tuhon uhka.

— — —

Tehtyämme näin lyhyesti tiliä nykyisen, johtavan sivistyksemme kanssa, ja haluamatta jättäytyä pettävän antaa-

mennä-ohjelman varaan, käännyimmekin nyt teosofis-kristosofisen elämänymmärryksen puoleen.

Mitä sanoo teosofis-kristosofinen elämänymmärrys? Onko Jumala olemassa ja missä? Vastaus kuuluu: Jumala on, ja se voidaan löytää. Jumala on — ihmisen sisällä. Ellet löydä Jumalaa ja Hänen valtakuntaansa sisästäsi, et löydä sitä mistään muualtakaan. Mutta löydettyäsi ensin Jumalan sisästäsi, voit sitten löytää Jumalan muualtakin.

Uusi kysymys: miten löydän Jumalan sisästäni?

Kenties emme aluksi ja hetipaikalla löydä Jumalaa tajuntana, mutta löydämme Jumalan käyttövälineen, sanokaamme sitä vaikkapa Jumalan harharuumiiksi,, maa-javiruupaksi. Onhan Mestareillakin harharuumis, sellainen ilmennys, joka voi esiintyä vaikkapa tuhannessa paikassa samalla kertaa. Totta kai Jumalallakin on tällainen kakkialla vaikuttava ilmennys. Ja mikä se ilmennys on? Se on se ilmennyt moraalin mahti, jonka tunnemme siveellisenä maailmanjärjestyksenä, syyn- ja seurauksen lakina, karmana.

Näin olemmekin löytäneet ensimmäisen perustuksen, kallion, jolle voimme pysyväistä rakentaa. Sillä kokemuksessa saatamme huomata, että rakentaessamme sellaista, mikä on ristiriidassa moraalin kanssa (sekä Buddhan että Jeesuksen esittämä moraali kieltää kaiken väkivallan, aseiden käytön), joudumme itse aikanaan tuon aiheuttamamme ristiriidan uhriksi. Jos sensijaan haluamme viisastua ja rakentaa pysyväistä, kuolematonta, silloin koetamme syventyä sisässämme elävään moraaliin, ja toimia sopusoinnussa sen kanssa.

Näin olemmekin tulleet sille sisäiselle tielle, jossa kul-
kien ja toimien jokainen ihminen voi löytää Jumalan ja
saavuttaa ensikäden tietoa. Siitä alkaa iankaikkisen tie-
teen tie. Se on viisastumisen tie. Sillä moraalin järkkyy-
mätön laki, karma, opettaa oppilaitaan siten, että se mit-
taa jokaiselle tekojensa mukaan. Niin yksityiselle ihmi-
selle kuin ryhmille ja kansoille.

— — —
Sovelluttakaamme tämä nyt kansojen elämään. Mitä
kansat ennen kaikkea haluavat? Kansat tietenkin ennen
kaikkea haluavat: saada elää vapaana ja itsenäisenä.
Mitä on tällaisen kansan, joka haluaa elää vapaana ja
itsenäisenä, silloin huomioon otettava? Kansan, joka
tahtoo pysyä ja toimia itsenäisenä kansana, täytyy osata
kunnioittaa jokaisen muun kansan vapautta ja itsenäi-
syyttä. Missään tapauksessa sellainen kansa ei saa ryh-
tyä sortamaan ja tuhoamaan toisen kansan vapautta ja
itsenäisyyttä. Sillä jos joku kansa halveksii jonkun toi-
sen kansan itsenäisyyttä, vieläpä menee ja tuhoaa toisen
kansan itsenäisyyden, silloin se kansa, sen johtajat etu-
päässä, ovat tehneet teon, kylväneet siemenen, josta aika-
naan koituu karmallinen seuraus: oman itsenäisyyden
luhistuminen. Sentähden viisaus sanoo jokaiselle kan-
salle ja niiden johtajille: jos tahdotte elää vapaina ja itse-
näisinä kansoina ja ihmisinä, niin älkää milloinkaan men-
kö tuhoamaan toisen kansan tai toisen ihmisen vapautta
ja itsenäisyyttä.

Jos taas joku kansa jo on epäitsenäinen, tai puolittain
epäitsenäinen, jota toinen kansa pakolla pitää epäitsenäi-
syydessä, niin luottakoon tuo epäitsenäinen kansa ikui-
seen oikeuteen, ei aseisiin, vaan ikuiseen oikeuteen ja

mahdollisesti tehtyihin sopimuksiin, ja pitääköön niistä kiinni. Sortajaan suhtauduttakoon passiivisen vastarinnan voimalla, oikeuden voittoon luottaen. Sellaista kansaa, kansaa joka jaksaa odottaa, itse oikeudessa pysyen, sellaista kansaa Kohtalo voi auttaa ja opastaa jälleen jaloilleen, itsenäisyyteen ja vapauteen.

Ja kolmanneksi: jos joku kansa kansojen joukossa kaikesta huolimatta menee ja asevoimin hävittää jonkun pienemmän tai vähemmän aseistetun kansan vapauden ja itsenäisyyden, silloin toisetkin kansat maailman näytämöllä joutuvat koetukselle. Sillä johdonmukaisesti tuo valloittajakansa ryhtyy toimimaan siihen suuntaan, että toisetkin kansat hyväksyisivät sen väkivaltaisen anastuksen, tuon kansojenvälisen rikoksen, oikealla nimellään ryöstömurhan. Tunnustus tuolle väkivallan teolle, jonkun kansan vapauden ja itsenäisyyden tuholle, yritetään ottaa osaksi mairittelevilla puheilla, osaksi uhkaillen ja kiristäten. Toiset kansat eivät sellaista tunnustusta haluaisi antaa. Sillä he ovat joko kateellisia tai tietoisia siitä, että tässä on tapahtunut rikos. Mutta tuo valloittajakansa — joka luonnostaan kuuluu maailman mahtaviin — harjoittaa jatkuvaa painostusta. Ja vähitellen toiset mukautuvat, ensin yksi ja sitten toinen. He luopuvat vakaumuksestaan. He tunnustavat rikoksen. Maailman mahtavien näennäinen suosio on painanut vaa'assa enemmän kuin moraali, oikeus ja vakaumus. Esikoisuus on myyty hernerokkaan.

Mutta mitä tällainen "moraali", tällainen kannanotto merkitsee? Se merkitsee, että nuo kansat, jotka, vaikkapa epäröiden ja vastenmielisesti, ovat toisen kansan itsenäisyyden tuhoamisen tunnustaneet, että nuo kansat

ovat samalla aliarvioineet omankin kansansa vapauden, ovat samalla luopuneet omankin kansansa itsenäisyyden moraalisesta perustasta. Tunnustuksellaan he ovat asettaneet väkivallanoikeuden siveellisen oikeuden edelle. He ovat jo periaatteessa myyneet omankin itsenäisyytensä. Sillä jos sitten joku saaliinhimoinen valloittaja tulee ja uhkaa tuhota heidänkin itsenäisyytensä, niin — turhaa heidän on silloin vedota jumalalliseen oikeuteen, siveelliseen maailmanjärjestykseen.

Miten siis olisi meneteltävä? On valvottava ja pidettävä siveellinen tajunta hereillä silloinkin, kun jonkun toisen kansan itsenäisyys on kyseessä. Kun joku valloittajakansa vaatii tunnustusta teolleen, jolla se on väkivaltaisesti tuhonnut toisen kansan itsenäisyyden, silloin meidän on seistävä selkä suorana ja kohteliaasti mutta päättävästi kieltäydyttävä. On suoraan sanottava, että selaista tunnustusta emme voi antaa. Sillä me emme halua tehdä kansallista itsemurhaa. Jos me tunnustaisimme jonkun toisen kansan itsenäisyyden väkivaltaisen tuhoamisen, silloinhan olisimme jo moraalisesti ja periaatteellisesti antaneet luvan omankin kansamme itsenäisyyden tuhoamiseen.

Elämä kysyy: missä ovat tällaiset moraaliset sankarikansat? Kohtalo odottaa sellaisten sankarikansojen esiintymistä — voidakseen heitä sitten auttaa ja opastaa. Onko Kohtalo turhaan kääntänyt katseensa Pohjolan pieneen kansoihin?!

Kohtalo odottaa vieläkin enemmän. Se odottaa sellaisen kansan esiintymistä, joka omasta aloitteestaan riisuu aseensa, luopuu sotalaitoksestaan. Niinpä suuri Tietäjämme ja Opettajamme Pekka Ervast on sanonut, että

jos joku kansa, esim. Suomen kansa, itse omasta aloitteestaan riisuu aseensa, silloin se kansa tällä teollaan on julistanut itsensä pyhäksi kansaksi, jonka kimppuun kukaan ei voi hyökätä. Vieläpä P. E. lisäsi, että tämä tulee olemaan Suomen kansan tehtävä.

— — —

Näin olemme suorittaneet ensimmäisen taipaleen moraalaisella veneretkellämme — ensikäden tiedon hankkimisessa. Nyt alkaa toinen taival. Kysymme: jos ihmiset ja kansat omilla teoillaan luovat kohtalonsa, niin mistä johtuu, että kansoilla ja ihmisillä jo synnynnäisesti on niin erilainen kohtalo? Lyhyesti sanoen vastaus kuuluu: synnynnäinenkin kohtalo on karmaa. Sillä ihmiset, ja kansatkin, ovat jälleensyntyviä. Emme tajuntoina ole ensimmäistä kertaa ruumistuneena maan päällä. Ruumis on aikakautinen, mutta ruumiissa asuva minuus, tai paremminkin minuuden takainen yksilöllisyys, on iankaikkinen. Nykyinen kohtalomme on menneisyyden tulos ja tulevaisuuden siemen.

Myöskin tämä jälleensyntymisaate selviää meille ensikäden tiedoksi — kunhan vain elävästi syvennymme moraaliin, syysuhteen lakiin, karmaan.

— — —

Ja niin aloitammekin suoraa päätä moraalisen veneretkemme kolmannen taipaleen. Nousee luonnostaan kysymys: mihin elämä kaikella tällä pyrkii? Vastaamme: täydellisyys, täydelliseen luomistaitoon. Elämä pyrkii tietoiseen ja itsetietoiseen sopusointuun itsessään, kaikissa luoduissaan. Elämä meidän maailmassamme on kuin muodostuva seitsenkielinen kannel. Täydellisiä soitimia ja täydellisiä soittajia on jo olemassa. Täydellisten

akatemia on meidänkin maailmassamme. Sen tähden meillä on henkisenkin elämän ikuisissa asioissa kahdenlaista opetusta. On edellä esittämämme moraalinen tie, jota kulkien jokaisen on saavutettava ensikätistä kokemusta ja tietoa. Mutta sitten on niitä, jotka ovat kulkeet tuon moraalisen tien siihen täydellisyyteen, mikä ihmisille tässä meidän maailmassamme kuuluu. Ja He muodostavat hengen akatemian, Salaisen Veljeskunnan, ja siihen johtavan koulun. Jokainen ihminen on kutsuttu tähän kouluun. Meistä itsestämme riippuu, tulemmeko valituiksi koulun tietoisiksi oppilaisiksi. Voimmepa sanoa, että tämä koulu ja moraalinen tie ovat kuin yksi ja sama asia.

Sanoimme jo, että elämä on kuin seitsenkielinen kannele. Niinhän valonsädekin taittuu seitsemään väriin. Värejä ja "kieliä" on kyllä enemmänkin, mutta seitsemän toimii nykyään meidän maailmassamme. Sen tähden on myös seitsemän juurirotua ja niissä seitsemän sivistystä. Luonnollisesti puhutaan myöskin suurista Opettajista, suurista Vapahtajista, jollainen johtaa kutakin rotua, virittelee siihen kuuluvaa luonnonvoimaa yhdeksi soittimen kieleksi. Emme puhu kolmesta ensimmäisestä juurirodusta, jolloin elämä kulki alaspäin aineeseen. Sensijaan puhumme neljännessä, joka oli syvimällä aineessa. Siinä oli vaikuttavana voimana pyyde, himo, tuo oikea mörisevä basso. Ihmiset eivät osanneet toimia noin vain, pyyteettömästi. Siksi pyyde kiihoitti ja kannusti heitä. Pyyde muodostui himoksi, joka otti monia muotoja, kannustaen ihmisiä liikkeelle. Nykyään elämme viidennessä juurirodussa, jossa manas, järki vaikuttaa. Himon tilalle pitäisi tulla puhdas järki. Kuudennessä juurirodussa

herää ja kehittyä rakkaus, joka vapauttaa tunteen himon orjuudesta. Viimeinen, seitsemäs juurirotu herättää ja kehittää tahdon, joka vapauttaa tarmon.

Nyt on selvää, että kaikki nämä voimat jo toimivat täydellisten veljeskunnassa. Mutta me saamme oppia, että nämä voimat ovat jo saatettu toimintaan tässä ruumiillisessakin ihmiskunnassa. On ollut sellaisia johtavia olentoja, jotka ovat voineet sen tehdä. He ovat kukin kohdaltaan jotenkin kuin itse tulleet tuoksi luonnonvoimaksi. He ovat kyenneet sanomaan vapauttavan sanan edellisestä kehityksestä ja panneet alulle uuden.

Etteivät tällaiset asiat jäisi umpimähkäisiksi uskonnokappaleiksi, niin yritämme niitä lyhyesti havainnollistaa tavallisen ymmärryksen huomioitavaksi.

Saamme kuulla, että Buddha oli neljännen juurirodun täydellisin kukka, sen tyyppillinen korkein vihitty. Hän tavallaan seisoo neljännen ja viidennen juurirodun väli-
mailla, jossa hän toisella kädellään viittaa, miten nopeasti selviydytään neljännen juurirodun pyyteestä, himosta, ja toisella kädellään osoittaa, miten päästään sisälle viidennen juurirodun, manaksen, eli järjen piiriin.

Tämä kaksinainen apu näkyy selvästi Buddhan opetuksessa. Hän täydentää ja päättää neljännen juurirodun läksyn lyhyeen ja keskitetysti sanomalla: luopukaa kaikesta pyyteestä, kaikesta himosta. Tavallaan Buddha sanoo: pyyde eli himo on teitä kannustanut miljoonia vuosia, ja nyt se riittää. Elämänhalu on teissä jo kyllin voimakas. Tarpeetonta on sitä enää vahvistaa. Jos sitä vielä vahvistetaan, niin se vie voiton teistä. Teidän on nyt ihmisinä voitettava himo, pyyde. Ja se tapahtuu

nopeasti siten, että kieltäydytte kaikesta nautinnosta. Himon voittaja on tyyni, rauhallinen, kunniakas.

Mutta Buddha oli myöskin sisällä viidennen juurirodun, manaksen eli järjen toiminnassa. Tätä hän opetti niille erikoisille oppilailleen, jotka olivat himon voittaneet. Hän tiesi miten järkeä herätetään ja kehitetään. Järki ja aloitekyky ei kehity varsinaisesti siten, että ihmisten pää ladataan täyteen muistitietoa metafysiillisistä tai muista asioista. Buddha sanoi: te ette pääse varsinaisesti sisälle esim. siitä, syntyykö ihminen jälleen, tai mikä hänessä syntyy ja mikä ei synny jälleen, ellette itse mietiskellen syvenny asiaan.

Tämä siis oli Buddhan kaksinainen oppi. Kaikille ihmisille kuului: luopukaa himosta. Mutta sisäisen eli esoteerisen koulun oppilaille hän opetti, miten päästään sisälle puhtaan järjen eli totuuden maailmaan.

Elämän aikakautinen ohjelma on edeltäpäin määrätty. Kun ajan kello löi, astui esille Jeesus Natsarenus, joka taas vuorostaan seisoo viidennen ja kuudennen juurirodun vaiheella. Siksi hänenkin opetuksensa on kaksinainen, viidennen juurirodun täydentävästi ja kuudennen aloittavasti. Niinkuin Buddha lyhyesti sanoi neljännen juurirodun kannalta: luopukaa himosta, niin Jeesus lyhyesti sanoi viidennen juurirodun läksyn suhteen: uskokaa, s.o. uskokaa omaan järjelliseen aavistukseenne, siihen, että te olette ikuisia henkiolentoja, järjen poikia, ihmisen poikia. Ottakaa täysin vakavasti se seikka, että te olette jumalia, s.o. itsenäisiä, vastuunalaisia tajuntoja. Ovathan profeetat teille opettaneet jälleensyntymisen ja karman lain suuret totuudet. Nyt ne asiat pitäisi olla selvillä.

Vai oletteko nukkuneet? Oletteko kaivaneet sielunne talentin maahan? Jos sen olette tehneet, jäätte jälki-joukkoon. Ajan pyörää ei voida pysäyttää. Uusi aika on alkanut. Sentähden: suorittakaa nopeasti läksynne. Koroittakaa Ihmisen poika, s.o. koroittakaa moraalisen järjen poika itsessänne johtavaan asemaan. Ihmisen poika tulee pilvestä. Se pilvi nousee teidän voittamattomasta himostanne. Sen tähden voittakaa himonne nopeasti noudattamalla mietiskelyssänne ja elämässänne seuraavia Pekka Ervastian uudistamia ja selventämiä viittä käskyä: älä suutu, älä ajatuksissasikaan ole epäpuhdas, älä vanho, älä ole pahaa vastaan, älä sodi, vaan rakasta kaikkia ihmisiä. Kun järjellisesti ponnistat tähän suuntaan, silloin pilvet ohenevat ja moraalisen järjen kirkas valo valaisee sinun tajunnassasi. Sinä uskot, koska sinä ymmärrät.

Näin Jeesus lyhyesti täydentää Buddhan esittämän viidennen juurirodun läksyn eli opin. On kuin hän sanoisi: ette ole oikein ihmisiä, ette ajan ja kehityksen tasalla, ellette järjellisesti usko ja ymmärrä olevanne itsenäisiä, siveellisesti vastuunalaisia tajuntoja. Ymmärtäkää olevanne vastuullisia jokaisesta turhasta sanastannekin.

Mutta Jeesuksen opetus ei pääty tähän. Valituille oppilailleen, jotka ymmärsivät olevansa sekä kehittyviä että järjellissiveellisesti vastuullisia tajuntoja, jotka siten olivat koroittaneet itsessään Ihmisen pojan, niille Jeesus avaa kuudennen juurirodun ihanteen, buddhin, puhtaan tunteen, Jumalan rakkauden. Sillä niinkuin äly, samoin myös tunne on vapautettava himosta. Kyllähän rakkaus laskeutui koko ihmiskuntaan, mutta siitä tulivat erikokoisesti tietoisiksi ne, jotka siveellisinä järkiolentoina koroit-

tivat itsessään Ihmisen pojan. Heille, näille valituille oppilailleen, esoteristeille, Jeesus sanoo: rakastakaa toisianne, mutta ei miten tahansa, ei pyyteissä, vaan pyyteettömästi, siten kuin minä olen teitä rakastanut. Tästä tulee nyt teidän tunnusmerkinne. Siitä teidät tunnetaan minun oppilaikseni, kuudennen juurirodun uranuurtajiksi, että te toisianne rakastatte, että te rakastamaan opitte, että opitte voittamaan omat ja keskinäiset vaikeutenne pyyteettömässä rakkaudessa.

— — —

Meidän ajallamme on tapahtunut uusi suuri henkinen vuodatus ihmiskuntaamme. Tästä Pekka Ervast puhuu erittäin selvästi. Hän ei puhu siitä epämääräisesti. Hän ei sano sen tapahtuvan joskus tulevaisuudessa, kenties tämän vuosisadan lopussa tai jonain tulevana vuosisatana. Hän mainitsee jopa päivänkin. Ensiksikin siirryimme eläinradassa Kaloista Vesimieheen noin v. 1898. Tämän tapahtuman ohella suuri kosmillinen vuodatus vaikutti alustavasti vuodesta 1875, jolloin H. P. Blavatsky aloitti julkisen työnsä. Mutta varsinaisesti tämä suuri henkinen vuodatus saavutti planeettamme fyysillisen tason kevät-tasauspäivästä v. 1926.

Kaikkien näiden kosmillisten tapahtumien keskeisenä valistusilmauksena on H. P. Blavatskyn ja Pekka Ervastian esittämä teosofis-kristosofinen elämänyymmärrys.

Mutta samalla tämä suuri kosmillinen vuodatus on muodostunut uudeksi luonnonvoimaksi. Se uusi luonnonvoima mullistaa ihmiskunnankin elämää. Tapahtuu siirtyminen uuteen aikaan. Vanha saa mennä ja uutta syntyy.

Syventyessämme totuuden etsijöinä teosofis-kristosofiseen sanomaan, eritoten ja nimenomaan Pekka Ervastian kirjoihin ja opetuksiin, saatamme huomata, että siinä ilmenee jotain uutta sekä siveellisesti että filosofisesti; tietysti vanhaan liittyen. Saatamme todeta, kuinka Pekka Ervast vuorostaan seisoo kuudennen ja seitsemännen juurirodun vaiheella. Toisella kädellään hänkin täydentää ja vetää avoimesti eli eksoteerisesti esille kuudennen juurirodun syvimmän elämänopin. Mutta samalla hän toisella kädellään avaa esoteerisesti eli sisäisesti, siis todellisesti, seitsemännen juurirodun dharman, ihanteen ja opin. Edellisen eli kuudennen — ja samalla viidennenkin — juurirodun kannalta Pekka Ervast kirjoissaan ja opetuksissaan täydentävästi, avoimesti, eikä siis vain esoteerisesti, sanoo kaikille ihmisille: rakkaus on nyt ensimmäinen suuri totuus täällä fyysillisellä tasolla. Rakkaus ei ole enää vain esoteerinen asia, ei vain valituille kuuluva. Rakkaus on astunut ihmisten julkisen tajunnan tietoisuuteen. Kaikille ihmisille kuuluu ja heille sanotaan nyt: te ette osaa järjestää käytännöllistä elämää, ette yksityisten ihmisten, ette ryhmien ettekä kansojen elämää, ellette vastuullisina järkiolentoina tunnusta rakkautta oppaaksi ja ojennusnuoraksi. Ilman rakkautta, ilman rakkauden alinomaista läsnäoloa ja johtoa teidän järkenne ajautuu yhdelle tai toiselle harhapolulle.

On huomattava, että Pekka Ervastian opetus ei ole millään tavalla sentimentaalista, ei mitään keskiaikaista tunnekuohua. Pekka Ervastian opetuksessa vallitsee tasapainoisesti sekä jumalallisen järjen kirkas valo että jumalallinen rakkaus, se rakkaus, joka on moraalisen eli puhtaan järjen korkeampi puoli.

Tässä siis tulee näkyviin Pekka Ervastian täydentävä opetus kuudennen juurirodun suhteen. Mutta samalla Pekka Ervastian kirjoissa ja opetuksissa vaikuttaa sisäisesti, esoteerisesti eli siis todellisesti myös seitsemännen juurirodun ihanne, aatma, henkinen tahto, hyvän voima, Jumalan majesteettisuus.

Miten tämä näyttäytyy? Se näyttäytyy siinä Pekka Ervastian puhetavassa ja opetuksessa kun hän sanoo: ihmisen on aina ja alinomaa voitettava sisäisesti. Kun ihminen jatkuvasti voittaa vaikeutensa sisäisesti, silloin voitto ilmenee vähitellen myös ulkonaisesti. Jos ihminen sen sijaan jääpi tai jättäytyy — ehkä itseään säälien — sisäisesti tappiolle, silloin tappio vähitellen ilmenee myös ulkonaisesti. Sen tähden: ole aina, joka hetki, yöllä ja päivällä, sisäinen voittaja. Älä taistele, ei sisäisesti eikä ulkonaisesti, vaan voita alinomaan. Voita aina sisäisesti niin, että totuuden ja rakkauden hyvä tahto sinussa tapahtuu, että sinussa tapahtuu Jumalan tahto. Voita sisäisesti Jumalan voimassa, sen Jumalan isällisessä voimassa, joka Isä on sekä sinussa sisäisesti että maailman-kaikkeudessa. Voita aina sisäisesti Jumalan voimassa siten, että rakkaus ja järki ovat mukana auttamassa ja palvelemissa.

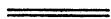
Näin opettaa Pekka Ervast sisäisesti, todellisesti, esoteerisesti. Sen tähden hän sanookin, että varsinainen henkinen elämä alkaa tahdosta, aatmasta, jolloin buddhi ja manas, puhdas tunne eli rakkaus ja puhdas järki ovat läsnä aatman ominaisuuksina. Lyhyesti sanoen: hengen aurinko on astunut ilmentyneeseen ihmiskuntaan kaikissa kolmessa perussäteessään, s.o. siveellisen eli puhtaan jär-

jen valona, puhtaan rakkauden pyhänä tulena ja hyvyyden majesteettillisena voimana.

— — —

Käytännöllisinä totuuden etsijöinä voimme selvästi huomata, että elämä itse on astunut uuteen aikaan. Väki-valta ei ole enää voimaa, vaan se on heikkoutta. Voima ja pelastus on totuudessa. Turvallinen on vuorisaarnassa viitoitettu siveysopin tie. Sen tähden viisaus on siinä, että astumme tälle moraalin tielle, sille tielle, joka jo ensimmäisellä taipaleellaan palkitsee kulkijan ensikäden tiedolla. Se tieto on elävää tietoa. Se tieto elää ja kasvaa ihmisessä, tiellä kulkijassa. Se tieto ja se elämä on valoa, tulta ja voimaa. Kaikki ihmiset ovat kutsutut elämään sellaista elämää. Sillä se on ihmisen elämää. Sitä elämää eläessämme meidät on kutsuttu olemaan maan suolana ja maailman valona. Siten olemme parhaana apuna Mestarin työssä ihmiskunnan auttamiseksi. Siten osaltamme autamme ihmiskunnan siirtymistä uuteen aikaan, uuteen elämänymmärrykseen.

Lopettakaamme sanomalla näin: joskin yksilöt, ryhmät ja kansat ja niiden johtajat saattavat yhäkin rakentaa hyödyn, väkivallan ja juridiikan juoksevalle hiekalle, aiheuttaen siten huonoa karmaa, niin täytyy olla myös hyvän karman aiheuttajia, voittavia yksilöitä, valiojoukko, joka sisäisellä voitollaan auttaa karman lunastamiseen, johtaa jatkuvalla voitollaan ylösnousemukseen ja uuteen elämään.

J. R. Hannulan kirjoja

Tuomiokausi	60:—	70:—
Tuomiokausi II	70:—	90:—
Mestari ja me	70:—	90:—
Ihmisyys	50:—	70:—
Vuorisaarnan oppilaan näkö- kulmasta I—V	130:—	160:—

P. E:n KANNATUSLIITTO

Tampere, Santalahdentie 7 E 13.

Hyväntahdon aikakauskirja

POHJOLAN VALO

10 numeroa vuodessa, 100 mk.

Toimitus: Turku, Korkeavuorenk. 2 C 31.

Hinta 10 mk.